

Βεβαίως Κουκουράκη επιτρέπεται να μου στέλλης Παιδικόν Πνεύμα... και αν εγκρίνεται θα δημοσιεύεται.

Διόλου ασφαλής ή επιστολή σου, Τζι-Τζι-Μπου-Μπου! Και ή τόση μετριόφροσύνη...

Πολύ καλοί οι στίχοί σου, Μαρίνη Σιγοθρε, φαίνεται ότι θα γράφης ωραία ποιήματα.

«Θά σου γράφω και εγώ, —μου γράφει ο νέος Έλπιδοφόρος, εις τον οποίον ευχαρίστως δίδω...

Διόλου δεν ένόησε την χρήσιν των Μικρών Μυστικών ο Αλέξανδρος Σαλομιδάς...

Τό ίδιον έκαμα και ή φιλότατή μου Αλεξάνδρα Σ. Δούρου. Είς τό Αύτογράφον έγραψε...

Γαλιηναία Θάλασσα, εγκρίνεται τό ψευδώνυμόν σου. Σου έστείλα έν Τετράδιον...

Δεκτόν τό ψευδώνυμόν σου, Αύτοκράτορ των Όκεανών. Είς τό Αύτογράφον των Μικρών...

Και έφημεριδογράφος ο φίλος μου Χρυσός Στάχυς, φαντασθήτε! Έκδίδει μίαν έφημεριδοσίαν...

Βεβαίως, Λευκή Πεταλούδα, δεν είχα ανάγκην από την κάρταν σου...

«Τά νέα σου μυθιστορήματα μου φαίνονται λαμπρά — γράφει ο φίλας Δόν Κεγάτης...

Σ' ευχαριστώ θερμώς, Γελοσσα Φύσκι. και διά τους καλούς λόγους και διά τας καλές πράξεις.

Ωραιοτάτη ή «Σαλαμίς» σου, Γη της Ελλάδος! Τήν ανέγνωσα με μεγάλην μου ευχαρίστησιν.

Είς την Μεγάλην Κυριακήν δηλώνουν ακόμη ότι θα έλθουν: ή Φουρτούνα, ή Δεσποινίς Άδω, ή Φίλεργος Χελιδών...

Τό Λευκό Περιστεράκι άσπάζεται τό Λευκό Ρόδον ή Μυροθήνην την Λευκήν Βιοδέτταν και την Δάφνην...

σμένη Λυγαριά την Ποιμενικήν Φλογέραν — ήκουσε, λέγει, πολλές φλογέρας, άλλ' αυτές τον σκοπόν δεν τον άναγνωρίζει...

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διαπλάσις εις τους φίλους της και εις τας φίλας της...

Είς τας επιστολάς έλαβον μετά την 12 Ιανουαρίου θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Πωλούνται δι' όλον τον κόσμον εις τό Γραφεϊόν της «Διαπλάσεως».
Προμηθευθήτε έλοι διά τας ανταλλαγάς σας.
ΤΙΜΟΝΤΑΙ
Έκαστον τετράδιον... λεπτά 15
Δέση 25 τετραδίων μετά έξωφύλλου και πίνακος περιχομένου... φρ. 3
Έξωφύλλον και πίναξ... λεπτά 30

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι της 18 Φεβρουάρ.

29. Δεξιγράφος.
Τό ένα είν' επίρρημα, τό δεύτερον ποτάμι, και ο καθένας με αυτά ένα πουλί θα κάμη.

30. Συλλαβόγραφος.
Άν γράμμα τ' αλφαβήτου με άνθος ένωθή έν όρος της Ελλάδος θέλει φανερωθή.

31. Αίνεγμα.
Άπό νερό δεν γίνονται και όμως κυματίζω. Δέν είμαι τίποτε σκεδόν και όμως τί αξίζω!

32. Ρόμβος.
Τό πρώτον και τό έσχατον 'ετό θεάρι θάπαντήσης. Άν στερηθής τό δεύτερον δεν είμπορείς να ζήσης.

33. Αστέρι.
Ν' άντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων, ώστε καθέτος να αναγνωσκηται τόνομα συζύγου ήρωος, οριζοντίως πόλεως της Ασίας, και διαγωνίως ποταμού και πόλεως της Ευρώπης.

34. Μεσοσταχίς.
Τά μεσαία γράμματα των χρησιμοποιών λέξεων αποτελούσι τόνομα νήσου του Αιγαίου.

35. Λογοπαζνιον.
Ποία Έλληνική πόλις ζητεί λύκον;
36. Έλλιποσύμφωνον.
37. Γρίφος.
38. Γρίφος.

39. ΑΥΣΕΙΣ
των πνευματικών άσκήσεων της, 28 Νοεμβρίου 1896

642. Πρόγραμμα (πρό-γραμμα). — 643. Πάνθηρ ((Πάν-θήρ).

644. Τό έλεγο. — 645. ΡΟ-ΔΑ-ΚΙ-ΝΟΝ. — 646. ΦΑΡΟΣ ΔΑ-Η-ΜΩΝ ΚΙ-ΜΩΝ ΝΟΝ

647.—648. 1. Σίτος, μίτος, μίτος, ίσος, όσος, όρος, ήρος, Ήρας, Ήρα. 2. Κίσσα, ίσα, ίσας, ίσος, όσος, έλος, άλλος, άλλς, αύλος, αύτός, Άετός. — 649.—653. Γινόμενης της άντ-

654. ΙΤΑΛΙΑ. (1. ΙΑΠΑΝΙΑ. 2. ΤΙ-μολών. 3. ΑΛκη. 4. ΛΑδδανον. 5. ΠΤέα. 6. ΑΙνείας). — 655. ΠΑΡΙΣ, ΠΡΑΓΑ, ΚΑΡΙΑ (1, ΠΑΚτωλός. 2. ΑΓΑμέμων. 3. ΡΑΡΙον. 5. ΙΡΙς. 5, ΣΠΑΡτη). — 656. Έίφος πτρωσκει σώμα, λόγος δέ νοών. — 657. Η άχαριστία μέγιστον κακόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Επισημαίνου υπό του Έκτωρου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθής παραγωγής εις την γάμον ήμων άνηγαίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ.χρ.8
ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προκληρωτάται δι' έν έτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Έν' Ελλάδι λεπ. 15.—Έν τω Έξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
'Οδός Αίφλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης
'Ετος 1900.—'Αριθ. 4
Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.
Έν 'Αθήναις, την 25 Ιανουαρίου 1897

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Άπό την όδον Περγαμηνουποίας, ο Έκτωρ ώδηγήθη εις μίαν άλλην όδον, ή οποία έτελείονεν εις την πλατείαν της Γρέβης.
Ο νεανίσκος ησθάνθη κάποιαν άνησυχίαν, βλέπων ότι διηθύνοντο προς τον ά-παίσιον εκείνον τόπον, όπου συνήθως άπεκεφάλιζαν τούς κακούργους.
Άλλά ταχέως συνήλθεν, όταν οί όδηγοί του, χωρίς διόλου να σταματήσουν εις την τρομεράν Πλατείαν, εισήλθον εκείθεν εις την όδον του Τέμπλου. Μετ' όλίγον έφάνησαν εις την έσχατιάν οί τέσσαρες άμαυροί πύργοι της παλαιάς εκείνης φυλακής, εις την όποιαν πρό τινον άκόμη έτών είχεν έγκαθειρηθή και εις βασιλεύς, ο άτυχής Λουδοβίκος ΙΣ' με όλην του την οικογένειαν.

—'Οχι δά! είπε καθ' έαυτόν ο Έκτωρ' τά πράγματα δεν πηγαινουν καλά... Τί έκαμα πάλι για να με βάλουν 'ετή φυλακή—και 'ετό Τέμπλο μάλιστα; ! Κ' εγώ έλεγα πως δεν φυλακίζουν εδώ παρά τούς κακούργους, τούς δολοφόνους και καμμιά φορά... τούς βασιλείς. Δόξα σοι ο Θεός, δεν είμαι ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο, ούτε κλέπτης άλλο τόσο! Ο κύρ-Αυτοκράτορας ήμπορούσε να κρατήση τό ναπολεόν του, αν ήταν έξ αίτίας του να με πάρουν για κλέπτη και να με βάλουν 'ετό φρέσκο!

ησθάνθη ανατριχίλαν εις όλον του τό σώμα, καθώς διήρχετο την κινητήν γέφυραν, ή όποία, καταβίβασθεϊσα διά να διέλθουν, άνεβίβασθη πάλιν εύθως ως εύρέθησαν υπό την θολωτήν πύλην της είρκτης.

Τους εισήγαγον άμέσως εις μίαν αίθουσαν όμοίως θολωτήν, όπου έβρισκον πέντε-έξ άνθρωποι, οί μεν με στολήν οί δε με πολιτικά. Οί τελευταίοι ούτοι έφάινοντο εκ της ένδυμασίας των άνθρωποι του λαού.

Τότε μόνον ο Έκτωρ έμάντευσε την αίτιαν, διά την όποιαν τον έφερον εκεί, αναγνωρίσας τούς τρεις άνθρώπους, των όποιων είχεν άκούση την συνδιάλεξιν και άποκαλύψη την συνωμοσίαν εις τό καπηλείον του πολίτου Πομπόνη.

Τό παιδίον μόλις ηλθεν εις αντιπαράστασιν, τούς άνεγνώρισεν, άνευ του έλαχίστου δισταγμού. Δέν ητο δυνατόν να τους λησμονήση. ένεθυμείτο και τον παραμικρότερον λόγον των και τό παραμικρότερον κίνημά των. Άλλως τε ή μαρτυρία του δεν ητο και τόσον άπαραίτητος, διότι τούς είχον καταλάβη τόσον επιτηδείως, με τά θυλάκια πλήρη χρυσού και με τας όδηγίας τρόπον τινά έναύλους άκόμη,

«Τε έίφος του Ναπολέοντος, τό ένδοξον έίφος του Μπρέγκου και της Άουστερλίτσης, έσύρετο επί του πατώματος όπισθεν του». (Σελ. 26, στήλ. 6').

τάς όποιας είχον λάβη παρά του άγγλου άπεσταλμένου, ώστε δεν ήδύνατο ναρνηθώσιν πλέον τίποτε. Η μαρτυρία του Γκτορος έξήλειψε πάσαν τυχόν άμφιβολίαν περί της ένοχής των κακούργων, οί όποιοι παρεδόθησαν εις την δικαιοσύνην διά να λάβουν τά έπίχειρα της κακίας των.
Θά τους έγκαταλείψωμεν εις την άθλιαν των τύχην. Δέν

θά μας απασχολήση περισσότερο ή συν-
ωμοσία αυτή, ή οποία έκαμε κάποιον θύ-
ριαν τας ημέρας έκεινας, προπάντων
διά τήν περίπτωσιν ότι απέκαλύφθη υπό
παιδίου μβλεις δεκαετούς.

Με στεναγμόν ανακουφίσεως ο Έκτωρ
διήλθε και πάλιν τήν κινητήν γέφυραν
και εύρεθη εις τήν όδον Τέμπλου. Ο
εις των κλητήρων τον είχαν αφήση και
τό παιδίον ήλιεζεν ότι άμέσως θάνεκτα
τήν έλευθερίαν του· άλλ' ήπατάτο· ο
άλλος κλητήρ τον διέταξε να τον άκο-
λουθήση και ο Έκτωρ τον ήκολούθησε
με νέας πάλιν άπορίας.

Πρός μεγάλην του έκπληξιν, άλλά
και προς μεγάλην του εύχαρίστησιν, ο
κλητήρ τον ώδήγησε κατ' εύθειαν εις
ένα έμπορον έτοιμών φορεμάτων, — πολ-
λοι δέ τοιοῦτοι είχαν τήν εποχήν εκείνην
τά καταστήματά των παρα τόν Τέμπλου,
— και εκεί εις όλίγας στιγμας ο καλός
σου Έκτωρ εύρέθη ένδεδυμένος ως άλη-
θινόν βασιλόπουλον! Οποία μεταμόρφω-
σις! Δέν εγνώριζε πλέον ο Έκτωρ τον
Έκτορα!

— Η μεγάλη αυτή τουαλέττα έχει
βέβαια κάποιον λόγο! έσκέπτετο περι-
χαρής. Δέν γίνεται!

Και τῶ όντι. Μόλις έξηλθον από τό
έμποριόν, ο κλητήρ, ο όποιος δέν τον
είχεν αφήση, τον ανεβίβασεν εις μίαν ά-
μαξαν· και ή άμαξα αυτή, ότε μέν δια
στενών και έρήμων δρομίσκων, ότε δέ
δι' εύρειών και πολυανθρώπων λεωφόρων,
ότε δέ δι' όδών έξοχικών, τους έφεραν
εις τό μέρος, όπου ο Έκτωρ είχαν έλθη
τήν προτεραίαν: εις τά θερινά ανάκτορα
του Σαιν-Κλου.

Αλλά σήμερον δέν ήρχετο ούτε δια
νά έξαπλωθή υπό τήν πυκνήν σιάν των
καστανεών, ούτε δια να έπισκεφθή τό μα-
γειρείον, όπως χθές. Η άμαξα τον άπε-
βίβασεν εις τά προπύλαια των ανακτόρων·
ο Κωνσταντίος, ο εύνούμενος θαλαμη-
πόλος του Αυτοκράτορος, τον έπερίμενε,
και δια σειράς πολυαριθμών διαδρόμων,
τον ώδήγησεν εις τά ιδιαίτερα αυτοκρα-
τορικά δωμάτια.

Ο Κωνσταντίος έσταμάτησεν ενώπιον
μιάς θύρας κλειστής και έκτύπησεν έλα-
φρώς.

Αμα τῶ άπήντησαν από μέσα, τήν
ήνοιξε και άνήγγειλε:

— Το παιδί που ήλθεν από τό Πα-
ρίσι, Μεγαλειότατε!

Διά δευτέραν φοράν, ο Έκτωρ εύρί-
σκειτό άπέναντι του Αυτοκράτορος.

Ο Ναπολέων περιεφέρετο έντός του
δωματίου, με τήν αυτήν άπλην ένδυ-
μασίαν του θείου Μπίμπη, με τας χείρας
όπισθεν έσταυρωμένας και με τήν κεφα-
λήν κλίνουσαν επί του στήθους, ώσει
βυθισμένος εις τας σκέψεις του. Σχεδόν
παρα πόδας τον ήκολούθει χοροπηδών ο
χθεσινός μικρός και χαριτωμένος ήπιεύς

των δορκάδων. Το ξανθόν του και σγου-
ρόμαλλον κεφάλαι έσκέπαζεν ο περι-
φρμώς τρίκωχος ήλιος, τον όποιον είχε
φορέση παιζών, ενώ τό ξίφος του Να-
πολέοντος, τό ένδοξον ξίφος του Μα-
ρέγκου και της Άουστερλίτσης, έσύρε-
το επί του πατώματος όπισθεν του.

Ο Έκτωρ έπροχώρησεν όλίγα βή-
ματα. Ο Αυτοκράτωρ ύψωσε τους ό-
φθαλμούς και καθώς ειδε τά νέα ένδυ-
ματα του μικρού Άλβα,

— Ε, τόν γνωρίζεις; εινε ο χθεσι-
νός σου φίλος, ειπε προς τον βασιλόπαιδα
Κάρολον-Ναπολέοντα, ο όποιος έσταμά-
τησε, βλέπων τον Έκτορα εισερχόμενον.

Ουτός έπροχώρει συνεσταλμένος. Με
όλην τήν εύχαρίστησιν, τήν όποιάν ήσθά-
νετο πού ήτο ένδεδυμένος «σαν βασιλό-
πουλον» ήσθάνετο συγχρόνως και κά-
ποιαν στενοχωρίαν. Τά ράκη τῶ ήρχοντο
με πολύ περισσότεραν άνεσιν, από τά
λαμπρά εκείνα ένδύματα. Οί πόδες του,
συνειθισμένοι ώς πετιποπλεϊστον να πατοῦν
γυμνοί τό έδαφος, έπόνουν φυλακισμένοι
μέσα εις ύποδήματα και έγλιστροῦσαν
εις τό πάτωμα, τό στιλπνόν ως καθρέ-
πτη. Μία δειλία τον κατέλαβε, δειλία
άσυμβίβαστος με τον χαρακτήρα του
παιδίου, δειλία τήν όποιάν ποτέ έως
τώρα δέν είχαν αισθανθή. Εν τούτοις
δέν ήμπόρεσε να συγκατατήση μίαν έκ-
ρηξιν ήλαρότητας, όταν ειδε τήν παρά-
δοξον μορφήν του μικρού-πρίγκηπος, ά-
κολουθούτος τον Αυτοκράτορα, με τήν
πολεμικήν εκείνην μεταμόρφωσιν. Ταχέως
όμως ανέλαβε τήν σοβαρότητά του.

— Ναι, ειπεν ο μικρός πρίγκηψ κυ-
τάξας τον Έκτορα· τον γνωρίζω, αν
και δέν φορή πειά τά χθεσινά παληό-
ρουχα.

— Μήπως σου κακοφαίνεται; ειπεν ο
Αυτοκράτωρ· και χωρίς να ναμείνη άπάν-
τησιν έξηκολούθησεν, άποταθείς προς
τον Έκτορα.

— Ηλθεσ λοιπόν;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε· ήλθα,
γιατί μ' έφεραν εδώ. Σας εύχαριστώ
πολύ για τά ώραία φορέματα που μου
έχαρίσατε.

— Κ' εγώ σ' εύχαριστώ πού άνοιξες
τόσον καλά αυτά τ' αυτιά προχθές τό βρά-
δυ, άπήντησεν ο Ναπολέων, σύρων έ-
λαφρώς έν των ώτιών του παιδίου, — ση-
μείον έκτάκτως φαιδράς διαθέσεως. Η-
ξεύρεις ότι ίσως αυτά τ' αυτιά μου έσω-
σαν τήν ζωήν; αν και άμα μεγαλώσης
άκμης θά μάθης, ότι τό να καταστρώση
και εις μίαν συνωμοσίαν και τό να τήν
φέρη εις αίσιον πέρας, εινε δύο πράγ-
ματα όλωσδιόλου χωριστά. Άλλο να
πής «θά δώσω μιά μαχαίριά εις τό στή-
θος του Ναπολέοντος» και άλλο να τό
κάμης. . . Τό πρώτον βέβαια εινε πολύ
εύκολότερον. Άδιάφορον όμως! Ηθέ-
λησες να μου προσφέρης έκδούλευσιν

και καθώς σου ειπα ποτέ δέν λησμονώ
αυτά τά πράγματα. Επιθυμεις άκόμη
να γίνης στρατιώτης;

— Αν όρίξη ο Αυτοκράτωρ! άπήν-
τησε τό παιδίον.

— Κατ' αυτόν τον τρόπον δέν εινε
δύσκολον νάληθεύση ή προφητεία της
Βαβέττας· ποιος ήξεύρει αν δέν γίνης
μίαν ημέραν πρίγκηψ άληθινός;. . . Και
πώς εινε σήμερα ή Βαβέττα;

— Πολύ καλά, Μεγαλειότατε. Μό-
νον πού εινε πολύ λυπημένος. Όταν ειδε
τους κλητήρας να με πέρνον, άρχισε
τά κλάμματα, γιατί ο καλός ο Πέτρος
με ειπε κλέπτην, έξ αίτίας του ναπολεο-
νιού που μου έδώσατε. Άλήθεια, ή Βα-
βέττα ξεύρει πως εγώ δέν ειμαι κλέ-
πτης. . . άλλα μολοντούτο. . .

— Ωστε άφησες τους κατοίκους της
όδοῦ Περγαμνηοποιίας με πολύ κακός
έντυπώσεις και ύπονοίας περι του από-
μου σου· δέν επιθυμώ να διαρκέση αυτή
ή κατάσταση, αν και δέν έχω σκοπόν
να σε αφήσω εκεί, διότι θέλω να σε
κάμω στρατιώτην και καλόν στρατιώτην,
έλπίζω. . .

— Όταν ήκουσεν αυτάς τας λέξεις, πλή-
ρης χαρής, διότι έπραγματοποιείτο τό
γλυκν και μακροχρόνιον όνειρόν του, ο
Έκτωρ έπεσεν εις τους πόδας του Αυ-
τοκράτορος. Ο πρίγκηψ Κάρολος, νομί-
σας ότι ο φίλος του έλάμβανεν αυτήν τήν
στάσιν προς χάριν του, δια να τον φθά-
νη εύκολότερα, ανέβη εύθως επάνω του,
ένηγκαλίσθη τον λαϊμόν του και έφώναξε:

— Έλα τώρα, έσύ τραγούδησε. . .
τραγούδησε τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόν. . .
και χόρεψέ με!

Ο Έκτωρ έσηκώθη όρθιος και άπηλ-
λάγη με κάποιον άγώνα από τας χεί-
ρας του παιδίου.

— Έχω τήν άδειαν, Μεγαλειότατε;
ήρώτησεν.

Ο Ναπολέων έκαμε νεύμα συγκα-
ταθέσεως.

Ο Έκτωρ τότε έδραξε τον μικρόν
πρίγκησα, τον εκάθισεν εις τους ώμους
του και ήρχισε να γυρίζη εις τό δωμά-
τιον, τρέγων και καλπάζων. Ητο έν
μέσον αυτό, δια να εκδηλώση εύσχημώς
τήν χαράν, ή όποία τον έπνιγε. Κατεν-
θουσιασμένος τό παιδίον άνεσκήρτα επί
των ώμων του, και ενώ ο Αυτοκράτωρ τους
έβλεπε μειδιών, έψαλλον και οι δύο μαζί:

— Τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόν!

Έξάφνης ο Έκτωρ έσταμάτησε.

— Και ή Βαβέττα, Μεγαλειότατε;
ειπεν.

— Ε, ή Βαβέττα, τί; ειπεν ο Αυ-
τοκράτωρ. Δέν ήμπορώ να την κάμω
και αυτήν στρατιώτην!

— Οχι βέβαια, Μεγαλειότατε· άλλά
αν φύγω εγώ από τήν όδον Περγαμνη-
οποιίας, ποιος θά την υπερασπίξη; Ο Πέ-
τρος εινε πολύ καλός. . . ο μπάρμπα Φραγ-

κίσκος, όχι αυτός δέν εινε καλός. . .
άλλά ξεύρετε, πίνει καμιά φορά και
τότε. . . Α, ή όδος Περγαμνηοποιίας δέν
εινε γειτονειά, για να κάθεται ένα τόσο
χαριτωμένο κοριτσάκι, σαν τή Βαβέττα!

— Τί να σου κάμω, ειπεν ο Ναπο-
λέων. Δέν ήμπορώ να χωρίσω τήν άνε-
ψιάν από τον θεϊόν της.

— Ο Αυτοκράτωρ κάμνει ό,τι θέλει!

— Έτσι λές; ειπεν ο Ναπολέων
μειδιών. Και μετ' όλίγον προσέθεσε:
Μου ειπες ότι ο πατέρας της ήτο στρα-
τιωτικός; — Μάλιστα, λοχαγός. — Λο-
χαγός! εισαι βέβαιος; — Μάλιστα. —
Και έφονεύθη εις τήν μάχην της Άου-
στερλίτσης; — Μάλιστα. — Και πως
ώνομάζετο; — Λοχαγός Βερνώ.

— Πραγματικώς, τον ένθυμούμαι. . .
ήτο άνδρείος αξιωματικός. . . Άλλά
δέν ήξευρα ότι άφησε κόρην· θά ζητή-
σω πληροφορίας. — Αν δέν ήμπορώ να
κάμω τήν Βαβέτταν στρατιώτην, έξηκο-
λούθησεν, ειμπορώ όμως να την βάλω
εις ένα σχολείον, δια να μάθη ότι χρειά-
ζεται να ήξέρη μιά καλή κόρη. Δέν
πρέπει να έντρέπεται άργότερα δι' αυ-
τήν ο γενναϊός της υπερασπιστής! Λοι-
πόν, θά την βάλω έσωτερικήν εις ένα

Παρθεναγωγείον. Είσαι εύχαριστημένος;
Και πάλιν ο Έκτωρ δέν ήμπόρεσε
να κρατηθή και έν τή παραφορά της
χαρής του, έσήκωσε τον μικρόν πρίγκη-
πα, τον όποιον άκόμη εκράτει από τήν
χείρα, και τον έσφιγγεν εις τας αγνά-
λας του με όλην του τήν δύναμιν.
Κατόπι, συνελθών όλίγον:
— Και τώρα, Μεγαλειότατε, ήρώ-
τησε, πού πρέπει να ύπάγω;
— Εινε καιρός να αρχίσης να μανθά-
νης τήν νέαν σου τέχνην, ειπεν ο Αυ-
τοκράτωρ· όσον μικρότερος άρχιση κα-
νείς, τόσο καλλίτερος στρατιώτης γί-
νεται!
Και έκτύπησε τας χείρας. Ο Κων-
σταντίος έπαρουσιάσθη.
— Κωνσταντίε, ειπεν ο Αυτοκράτωρ,
ειπέτε εις τον κύριον Μενβάλ να με πε-
ριμένει εις τό γραφείον μου.
Ο Κωνσταντίος, ύποκλιθείς έν σιω-
πή, άπεσύρθη, δια να εκτελέση τήν δια-
ταγήν, έν ώ ο Αυτοκράτωρ έξηλθε και
αυτός από τό δωμάτιον, αφήσας τά παι-
διά μόνα.
[Έπεται συνέχεια].
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατά τό γαλλικόν της Εβδόξιας Δουουή.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

7 Ιανουαρίου.

Δύο κυρίαί είχαν
έξελθη εις πρωϊνόν
περίπατον ανά τον
κήπον του Ζαππίου,
ότε συνήτησαν μι-
κράνέπειτιδα, ζητού-
σαν έλεημοσύνην.

— Γιατί ζητια-
νεύεις; τήν έρωτά ή
μιά των κυριών. Πώς
δέν εργάζεσαι;

— Ημουν ύπηρέτρια, αλλά μ' έδιω-
ξαν! άπαντά ή μικρά.

— Γιατί σ' έδιωξαν;

— Μ' έδιωξαν γιατί δέν ήξερα τες
δουλιές. Ρώτησε, κυρία, 'ς τό σπίτι να
σου ειπούν. Έπειτα δέν βρήκα άλλου,
πεινούσα και έτσι άπεφάσισα να βγω
ζητιάνα.

— Θέλεις εργασία;

— Φθάνει να μου βρής, κυρία;

— Ε, τότε πέρασε από τό σπίτι.

— Μα πού κάθεται;

— Εις τό Παλάτι του Διαδόχου. Να
έλθης αύριο τό πρωϊ και να ζητήσης. . .

Ητο τῶ όντι ή πριγκήπισσα Σοφία,
συνοδοουμένη υπό της Δεσποινίδος Κριε-
ζή. Έμυθα ότι ή μικρά έπαίτις έπροστα-
τεύθη υπό της Ύψηλότητός της και εις-
ήχθη εις τό Έργαστήριον των Απόρων

Γυναικῶν. Φαντάζομαι όμως τήν έκπλη-
ξιν της, όταν ήκουσεν ότι ή κυρία εκεί-
νη, ή όποία τή ώμίλει με τόσο γλυ-
κύτητα και καλωσύνην, ήτο ή πριγκή-
πισσα Σοφία. Ο μικρός Έκτωρ Άλβας
δέν θά έξεπλάγη περισσότερο όταν έ-
μαθέν, ότι ο άφελής εκείνος και τόσο
συγκαταβατικός θεϊός Μπίμπης, ήτο αυ-
τός ο Μέγας Ναπολέων!

— *

Τοιαῦτα άνένδοτα βραδείας άναγνωρί-
σεως βασιλικῶν προσώπων ύπάρχουν
πολλά. Ένθυμούμαι ότι, πρό όλίγου ά-
κόμη καιροῦ, ο βασιλεύς Γεώργιος με
πολιτικήν ένδυμασίαν και άνευ συνοδείας,
— όπως έξέρχεται πολλάκις εις περι-
πατον, — επέπληξεν ένα στρατιώτην
νεοσύλλεκτον, ο όποιος έκτυπούσεν ένα
άλογον. Ο στρατιώτης δέν τον άνεγνώ-
ρισε και άπήντησε με αυθάδειαν:

— Εις τό χωριό τό δικό σου δέν βα-
ράνε τά ζα; Εις τό χωριό τό δικό μου
τά βαράνε. Σεφορτώσου με, χριστιανέ!

Ο Βασιλεύς έμειδίασε. Τότε εις των
παρατυχόντων εις τήν σκηνήν, ψιθυρίζει
προς τον στρατιώτην:

— Βρε σύ! εινε ο βασιληάς!

Ο στρατιώτης κόκκαλο! Δέν ήξευρε
πως να σταθή εις προσοχήν και πως να
κάμη τό σχήμα. . .

8 Ιανουαρίου.

Αναγινώσκω εις τας έφημερίδας τας
λεπτομερείας του θανάτου ένός φιλαργύ-
ρου, εδώ εις τας Αθήνας.

Ητο ιατρός· άλλ' όποιος τον έβλεπε
θά τον έξελάμβανε τό όλιγώτερον ως
επαίτην. Έφορούσε παμπάλαια ένδύμα-
τα, εκατοικούσεν εις έν άθλιον δωμάτιον
και μόλις έξώδευε 40 λεπτά τήν ημέραν
δια τήν τροφήν του. Οί φίλοι του τον έ-
λυπούντο και κάπου κάπου τον έπροσκα-
λούσαν εις γεῦμα· τότε μόνον έτρωγεν ο
δυστυχής και όλίγον κρέας, διότι τά 40
λεπτά που διέθετε δια ταν τροφήν του,
μόλις του επέτρεπον να εινε ο λιτότα-
τος των φυτοφάγων!

Αλλ' επί τέλους ή φιλαργυρία τον
εκυρίευσεν εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε
κατήντησε να λυπηται και αυτά τά 40
λεπτά. Περιώρισε λοιπόν τήν καθημερινήν
τροφήν του άκόμη περισσότερον, έως ο-
τον έπεσεν άσθενής και μετ' όλίγας ή-
μέρας άπέθανεν. . .

Η νεκροψία άπέδειξεν ότι ο θάνατός
του προήλθεν έξ αίτίας.

Έν τούτοις εις τό δωμάτιον του φι-
λαργύρου εύρέθησαν διακόσμαι χιλιάδες
δραχμῶν σωσταί! Και ο κύριος του ά-
νωφελούς αυτού πλούτου άπέθανεν εκεί
πλησίον του, από τήν πείναν, τρέμων
και φοβούμενος να τον έγγίση! Φρικτόν!

Αν έγγραφα άκόμη «Αθηναϊκάς Έ-
πιστολάς» προς τους μικρούς φίλους της
«Διαπλάσεως», θά τους έφερα σήμερα
αυτό τό παράδειγμα δια να τους δείξω
πως και αυτή άκόμη ή άρετή καταντά
δια της ύπερβολής τό χειρότερον έλάτ-
τωμα και πόσον διαφέρει τό αξιόζηλον
προτέρημα της φειδούς και της οίκονο-
μίας, από τό ποταπότατον της φιλαργυ-
ρίας πάθος!

— *

10 Ιανουαρίου.

Σήμεραν τό άπόγευμα εις τήν αίθου-
σαν του Συλλόγου «Παρνασσού» παρε-
δθη έπίσημως εις τήν έφορείαν της Σχο-
λής των Απόρων, ή προτομή του Σπυ-
ρίδωνος Βασιλειάδου.

Εις τήν σεμνήν τελετήν παρίσταν-
ται και οι μαθηταί της Σχολής των Α-
πόρων, μαζεμένοι όλοι επάνω εις τήν
γαλερίαν.

Και ενώ όμιλεί ο κ. Μάτεσις, εκθειά-
θειάζων εύγλώττως τον ποιητήν, κυ-
τάζω τά πτωχά παιδάκια, τά όποία ά-
κούουν με προσοχήν τον ρήτορα και ά-
τενίζουν μ' εύλάβειαν τήν έστεμμένην
προτομήν του φίλου των, του προστάτου
των, του εύεργέτου των. . .

Οποία έλεις δι' αυτούς συγχινητικω-
τάτη ή μαρμαρινή μορφή, ή αναπαρι-
στάσα τον άνδρα, εις τά στήθη του ο-
ποίου έπαλλε καρδιά μεγάλη και εύγε-
νής, αγαπώσα με πατριόν αίσθημα όλα
τά παιδια. . .

Και τήν μορφήν αυτήν τά πτωχά παι-
διά θά την βλέπουν τώρα πάντοτε, δια
να τοις έμπνέη τήν παρηγορίαν, τό θάρ-
ρος και τήν εις τό καθήκον αφοσίωσιν.

Ἡ προτομή τοῦ Βασιλειάδου ἐστήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων.

Ἀδθημερόν.

Μετὰ τὰς ἐορτάς, ὁ Στρατῆς ἐπήγην εἰς τὸ Σχολεῖον πολὺ μελετημένος.

Ἡ Διδάσκαλος παραδίδω:—Τὰ δένδρα ἔχουν ρίζας.

Καὶ ὁ Στρατῆς διακόπτων:—Ἐξαίρεται τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων!

«Ὅποια μεταμόρφωσις! Δὲν ἐγνώριζε πλέον ὁ Ἐκτωρ τὸν Ἐκτορα!» (Σελ. 26, στήλ. α').

Ἀριθμητικὴ καὶ Ἀθροπολογία.

Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ παρασταῆ ὡς κλάσμα, ἔχον ὡς ἀριθμητὴν τὰ πάθη καὶ ὡς παρονομαστὴν τὸ λογικόν.

Τὸ κλάσμα τοῦτο πρέπει ἐξάπαντος νὰ εἶνε γνήσιον.

Ὁ φιλόργυρος π: χ: περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραφα ἀνωτέρω, ἦτο κλάσμα. . . νόθον. φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἦθελα νὰ ἤξευρα ποῖος θὰ εἶνε ὁ Μέλων Καλλιτέχνης ἢ ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης πού θά μας ζωγραφίσῃ τὴν καλλονὴν . . . τῆς ψυχῆς.

Μεγάλῃ ἢ Ἑλληνικῇ Καρδίᾳ! Πάλαι ἀπὸ τοὺς ἱερωτέρους πόθους καὶ κλείει τὰ εὐγενέστερα ἰδεώδη.

Ὁ Πτερωτὸς Πήγασος πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἰσχυρότερον ζῶον τοῦ κόσμου. Οἱ αὐθένται του—οἱ ποιηταί,—πού τον τρέφουν, εἶνε συνήθως τόσο πτωχοί!

ΑΓΙΟΝ ΨΕΥΔΟΣ!

Βασιλεὺς τις εἶχε ποτὲ καταδικάσῃ εἰς θάνατον ἕνα αἰχμάλωτον καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον ὅπως ἐκτελεσθῆ ἢ καταδικῆ.

Ὁ δυστυχῆς, μὴ ἔχων πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, ἐξεστόμενος εἰς τὴν γλῶσσάν του κατὰ τοῦ Βασιλέως τὰς δεινότερας τῶν ὕβρεων. Ἡ ἀπελπισία δὲν γνωρίζει πλέον τί κάμνει ἢ γαλῆ, ὑπὸ τοὺς ὄνυχας καὶ παρὰ τὸ στόμα τῆς τίγρεως, ἐξορύσσει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θηρίου καὶ ὅταν δὲν ἔχη τρόπον νὰ φύγῃ, ἀρπάξει κανεὶς μετὰ τὰς χεῖρας τὸ ξίφος τοῦ ἐχθροῦ του.

Ὁ Βασιλεὺς, μὴ ἐννοῶν ἠρώτησε τί ἔλεγεν ὁ καταδικός.

—Ὡ Βασιλεῦ, εἶπε τότε εἰς τῶν αὐλικῶν ὁ δυστυχῆς αὐτὸς λέγει ὅτι ὁ παράδεισος εἶνε ὁ κληρος τῶν συγχωροῦντων ἔλπίζει δὲ ὅτι οἱ λόγοι του θὰ περὶ χρησιμεύσουν ὡς ἰστία, τὰ ὅποια θὰ τον φέρουν εἰς τὸν λιμένα τῆς εὐσπλαγχνίας σου!

Τῷ ὄντι, ὁ Βασιλεὺς συνεκινήθη καὶ τῷ ἐχάρισε τὴν ζωὴν.

Ἀλλὰ τότε, ἄλλος τις αὐλικός, ἐχθρὸς τοῦ πρώτου, ἀνέκραξε:

—Δὲν εἶνε ἀντάξιον ἡμῶν νὰ ποσιπώμεν τὴν ἀλήθειαν πρὸ τοῦ Βασιλέως μας! Ὁ αἰχμάλωτος οὗτος ἐξεστόμενος

πρὸ ὀλίγου τὰς δεινότερας ὕβρεις ἐναντίον του!

Ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐκύτταξε περιφρονητικῶς καὶ ἀπήντησε:

—Τὸ ψεῦδος τοῦ φιλόανθρωπον, ἢ ἀλήθειά σου σκληρά! Ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ σώσῃ ἕνα δυστυχῆ, σὺ ἠθέλησες νὰ τον καταστρέψῃς. Ψεῦδος, τὸ ὅποῖον φέρει σωτηρίαν, εἶνε ἀγιώτερον ἀπὸ ἀλήθειαν, ἢ ὅποια φέρει καταστροφὴν.

(Μίμησις τοῦ Bidpai).

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ! (Συνέχεια ἴδε Σελ. 21).

«Μοῦ ἔλεγεν ἀκόμη ὅτι ἤμποροῦσε νὰ εὐρεθῶ καὶ εἰς τόπον, πού νὰ μὴ ὑπάρχουν διόλου χόρτα ἢτο ἐπομένως ἀναγκαῖον προπάντων νὰ μάθω νάντρέξω εἰς τὴν πεῖναν. Διὰ τοῦτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μὲ ἠνάγκαζε νὰ νηστεύω δύο καὶ τρεῖς ὥρας. Τώρα ἐννοῶ ὅτι εἶχε δίκαιον δι' ὅλα αὐτὰ καὶ τότε ἀκόμη ἐννοοῦσα ὅτι δὲν ἤθελε βέβαια τὸ κακόν μου ἀλλὰ ἦτο ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου νὰ συνειθίσω νὰ τρώω μ' εὐχαρίστησιν τὸ ραδίκιον καὶ μου ἦτο ἀδύνατον νὰ μασήσω καὶ ἕνα μόνον φύλλον χωρὶς φρικώδεις μορφασμούς! Εἶνε περιττὸν νὰ σοῦ εἴπω ὅτι ἡ ἀπόλυτος νηστεία μ' εὐχαριστοῦσεν ἀκόμη ὀλιγώτερον. Ὡ, ἂν εἶχα μητέρα τὴν Ξανθὴν ἢ τὴν Μπιρμπίλω! Αὐταὶ βέβαια δὲν θὰ με ὑπέβαλλαν εἰς τοιαῦτα μαρτύρια!

«Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ Ξανθὴ καὶ ἡ Μπιρμπίλω δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ἀντρέψουν παιδιὰ, ἀφ' οὗ καὶ αὐταὶ αἰῶνι δὲν εἶχαν διόλου καλὴν ἀνατροφὴν. Αἱ εἴσεις των καὶ οἱ τρόποι των δὲν ἤρμοζον εἰς αἶγας καλῆς τάξεως καὶ καλῆς οἰκογενείας. Παραδείγματος χάριν: ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπου τὰς ἐκάπνιζε, χωρὶς νὰκούουν κανένα. Ὅταν ἐπηγγίναμεν μαζὶ εἰς τὸ λειβάδι, αὐταὶ δὲν ἔμεναν ἐκεῖ καθόλου ἔφευγαν, ἀνέβαιναν εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Οὐλτενστάιν καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἐπιστρέψουν. Τὸ βράδυ, ὅταν τὸ κέρασ τοῦ βοσκῆ μας ἀντηχοῦσεν εἰς τοὺς λόφους, ἐκεῖναι ἐκάμναν κ ο υ φ ὁ α ὕ τ ἰ καὶ ἔπρεπε νὰ τρέξῃ κανεὶς ἐξοπίσω των διὰ νὰ τὰς φέρῃ κάτω. Αὐτὸ ἐγένετο τόσο συχνά, ὥστε ὁ Ἰωσήφ ἔχασεν ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονὴν καὶ τὰς ἔδενεν εἰς τὸ λειβάδιον μ' ἕνα σχοινί, ὥστε νὰ ἤμπορουν μὲν νὰ βόσκουν ἐλευθέρως, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ πομακρύνωνται πολὺ. Ἀλλὰ ἡμᾶς που ἡμεθα φρόνιμοι, ποτὲ δὲν μας ἔδεσε.

«—Βλέπεις, παιδί μου, μοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα μου, πόσον κερδίζει κανεὶς ὅταν δὲν κάμνῃ κατάχρησιν τῆς ἐλευθερίας του! Τὸ σχοινί αὐτῶν τῶν δυσ-

στυχημένων γιδῶν εἶνε πολὺ κοντόν, ἐν φ τὸ ἰδικόν μας εἶνε μακρὸ ὅσον θέλομεν!»

«—Μὰ, μητέρα μου, ἐμεῖς δὲν ἔχομε διόλου σχοινί! εἶπα μὲ ἀπορίαν μεγάλην.

«—Ὅχι, Ἀσπροῦλα, ἔχομε κ' ἐμεῖς σχοινί! κανεὶς δὲν το βλέπει! ἀλλὰ ἐμεῖς τὸ αἰσθανόμεθα. . . Τὸ σχοινί μας εἶνε τὸ καθήκον, τὸ ὅποῖον ἔχομε νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς περιποιῦνται καὶ νὰ τους ἀκούωμεν ὅταν μᾶς κρᾶζου» καὶ ὅταν δὲν μας κρᾶζου ἀκόμη, νὰ ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ σπίτι τὴν ὠρισμένην ὥραν. Ἐννοεῖς;»

«Ἐννοοῦσα ὅτι ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕνα σχοινί που νὰ μὴ πονῇ τὸν λαϊμόν του καὶ νὰ τον γυρίζῃ ἴσα εἰς τὸ σπίτι ὅταν πρέπῃ. . . Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν ἕνα παρόμοιον σχοινί, τὸ ὅποῖον ὀνομάζεται σφειδίθσι. Ἀλλὰ ὑπάρχουν κατὰ τὴν κοινὴν παιδιὰ καὶ γιδάκια, διὰ τὰ ὅποια τὸ σχοινί αὐτὸ εἶνε πολὺ κοντόν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε μακρὸ, καὶ τὰ ὅποια τὸ τραβοῦν τόσο δυνατά, μὰ τόσο δυνατά, ὥστε τὸ σχοινί σπᾶνει!—καὶ τότε ἀλλοίμονον εἰς αὐτὰ τὰ παιδάκια καὶ τὰ γιδάκια. Ἐχάθησαν! . . .

Δ'.

«Μία τέτοια χαμένη γίδα ἐζοῦσεν ἐκεῖ κοντὰ μας. Ἦτον μεγαλόσωμη, κοκκινόμαλλη, ἀλλὰ πάντοτε ἀκένιστη καὶ λερωμένη, μ' ἕνα κομμάτι σχοινί κρεμασμένο αἰωνίως εἰς τὸν λαϊμόν της. Ἦτο μονόφθαλμη καὶ τὸ ἕνα τῆς κέρατον σπασμένον εἰς τὴν ἄκραν. Τὴν ἔλεγεν Ρούσαν. Ἀνῆκεν εἰς μίαν δυστυχῆ γράϊαν, ἢ ὅποια δὲν ἔκαμνεν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ τρέξῃ τὸ κατόπι της. Ἀς τὴν ἔδεσαν ὅσῳ ἤθελαν ἐκεῖνη ἔσπανε τὰ σχοινί καὶ . . . ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι! Μία παροιμία λέγει: Ὁ σ φ θ ἄ ν ε ἰ τ ὁ σ χ ο ι ν ἰ σ ο υ β ὀ σ κ ε ἰ ἢ Ρούσα διέψευθε τὴν παροιμίαν αὐτὴν δέκα φορὲς τὴν ἡμέραν. Γάλα ἔκαμνε πολὺ ὀλίγον, καὶ τὸ ὀλίγον αὐτὸ ἦτο κακῆς ποιότητος, διότι ἡ Ρούσα ἔτρωγεν ὅ,τι ἔφθανεν. Ἡ κυρία της ἦτο πολὺ δυσηρεστημένη μαζὶ της καὶ κάθε ἡμέραν ἔλεγεν εἰς τὴν κυρίαν Μίλχ, ὅτι θὰ ἐπωλοῦσεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ σφαγεῖον τὴν ἐλεεινὴν της γίδα. Ἡ κυρία Μίλχ τῆς ἔλεγεν ὅτι καλὰ θὰ ἔκαμνε, διότι μία τέτοια γίδα δὲν ἀξίζει τίποτε. Καὶ ὅμως ἡ κακομοῖρα τὴν ἐκρατοῦσε, διότι τὴν εἶχε πλέον συνειθίσῃ. Τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν δρόμον, ὅπου τὴν εἶχαν ἀφήσῃ, καὶ τὴν ἐμεγάλωσεν ὅπως ἤμποροῦσε. Ἀλλὰ ἡ Ρούσα, ἀντὶ νὰ τὴν εὐγνωμῶν τῶρα, μόνον λύπας τῆς ἐπροξενοῦσεν. Ἡ μητέρα μου δὲν εἶχεν εἰς καμμίαν ὑπόληψιν αὐτὴν τὴν γίδα καὶ μου εἶχεν ἀπα-

γορεύσῃ νὰ τῆς ὀμιλῶ. Δὲν τῆς ὀμιλοῦσα, ἀλλὰ τὸ ἤθελα πολὺ. Ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα τὴν μονόφθαλμον αὐτὴν, διότι κάθε φορὰν που ἐπενοῦσεν ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ εἰπῇ:

«Ὡ, τί εὐμορφὴ γιδούλα!» Καὶ ἡ γιδούλας, ξεύρεις, κολακεύονται πολὺ ἔταν τὰς εὐρίσκη κανεὶς ὠραίας καὶ μάλιστα τὰς το λέγει. Δὲν μου ἔκαμνε μόνον ἡ Ρούσα τέτοια φιλοφρονημάτα.

Ἡ κυρία Μίλχ, ἢ οἰκογένεια της, οἱ διαβάται, ὅλοι τέλος πάντων ὅσοι μ' ἐβλεπαν, ἔλεγαν ὅτι εἶμαι ὠραία. Ἐπαινοῦσαν πρὸ πάντων τὴν ἐντελῆ λευκότητά μου. Ἐπίστευσα ὅτι εἶνε πραγματικῶς μέγα πρότερον νὰ εἶνε κανεὶς λευκὸς καὶ ἤρχισα νὰ περιφρονῶ κάθε γίδα που δὲν ἦτο κάτασπρη ὅπως ἐγώ. Ἐφανταζόμην μάλιστα ὅτι ἤμουν πολὺ πλέον εὐμορφὴ καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου που εἶχε μαῦρον κεφάλι.

«—Μητέρα, τῆς εἶπα μίαν ἡμέραν, δὲν χαίρεσθε πού ἔχετε μίαν κόρην κάτασπρη;

«—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον αὐτό! ἀπεκρίθη ἡ μητέρα μου ἔγὼ θέλω ἢ κόρην μου νὰ εἶνε καλὴ τότε μόνον χαίρομαι.

«Ἀς το ἔλεγεν αὐτό! Ἐγὼ ἐννοοῦσα ὅτι ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη διὰ τὴν ὠραιότητά μου, ὅτι μ' ἐκύτταξε μὲ ὑπερηφάνειαν, ὅτι ἐκολακεύετο ὅσας μ' ἐπαινοῦσαν. Καὶ αἱ πλέον συνεταί μἡτέρες ποτὲ δὲν ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς διὰ τὴν ὠραιότητα τῶν παιδιῶν των. . .

«Μίαν ἡμέραν ἔκαμα μίαν ἀνακάλυψιν, ἢ ὅποια μοῦ ἐπροξένησε πολὺ μεγάλην χαρὰν. Ἔως τῶρα ἔπινα εἰς τὰ ρυάκια, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ὅτι τὸ νερόν ἦτο καλόν καὶ ὅτι εἶνε πολὺ εὐχάριστον νὰ εὐρίσκη κανεὶς ὅταν διψᾷ. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν εἶδα ὅτι τὸ καλόν αὐτὸ νερόν, τὸ ὅποῖον ἐξεδιψοῦσε τὰς γίδας, εἶχε καὶ τὴν ἰδιότητα νὰ τὰς δείχνῃ τὸ πρόσωπόν των. . .

Ἐκτοτε ἐδιψοῦσα πολὺ συχνότερα. Κάθε ὥραν ἔτρεχα εἰς τὸ νερόν καὶ εὐρίσκα τὸ πρόσωπόν μου καὶ ὄλον μου τὸ σῶμα τόσο εὐμορφόν, μὰ τόσο εὐμορφόν, πού δὲν ἐχόρταινα νὰ το βλέπω.

Ἐνα μόνον πρᾶγμα μ' ἐλύπει: ὅτι δὲν εἶχα ἀκόμη, παρὰ μικρὰ-μικρὰ κερατάκια, πού μάλιστα ἐφύτρωναν. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς κέρατα, τότε εἶνε γίδα ἄλλοιώτικα εἶνε κατωκάκι καὶ τὰ κατωκάκια ἐπιθυμοῦν νὰ γίνου γίδες, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια θέλου νὰ γίνου ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

«Ἡ μητέρα μου ἐνόησεν ἀπὸ τὴν ὄψιν μου ὅτι κάτι τρέχει καὶ μίαν ἡμέραν, χωρὶς νὰ μου εἴπῃ τίποτε, μὲ παρηκολούθησε καὶ εἶδεν ὅτι, ὀλίγον μὲν ἔπινα πολὺ δὲ ἐκαθρεπτιζόμην. Μ' ἐπέπληξεν καὶ μου εἶπεν ὅτι, ἂν μ' ἔπιανεν ἄλλη φορὰν νὰ κυττάζωμαι τόσο ὥραν εἰς τὸ νερόν, ἐκείνη θὰ μ' ἐδιόρθωνε. . . Καὶ προσέθεσεν ἄρκετα περὶ τῆς φιλαρεσκείας καὶ περὶ τῶν κακῶν τὰ ὅποια ἤμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, τόσο εἰς τὰ γιδάκια ὅσον καὶ εἰς τὰ κορίτσια.

«Προσεπάθησα νὰ ὑπακούσω, ἀλλὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον. Συχνά, πολὺ συχνά ἐπήγαίνα εἰς τὸν ρυάκα. Ἡ εἰκὼν που ἐβλεπα εἰς τὸ βάθος τοῦ νεροῦ, μὲ εἶλ-

«Ὀλίγον μὲν ἔπινα πολὺ δὲ ἐκαθρεπτιζόμην». (Σελ. 29, στήλ. γ').

κε μὲ δύναμι ἀκατανίκητον. Μίαν ἡμέραν μάλιστα μὲ εἶλκυσε, μὰ μὲ εἶλκυσε τόσο πολὺ, ὥστε κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς, τὰ ποδάκια μου ἐγλύστρησαν καὶ εὐρέθηκα ὅλη μέσα εἰς τὸ νερόν. Δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον Ἀσπροῦλα, ἂν κατ' εὐτυχίαν ἡ μητέρα μου δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον. Εἶδε τὸ δυστύχημά μου καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσε νὰ με βοηθήσῃ αὐτὴ, ἔβγαλε τόσο δυνατὰ καὶ ἀπελιπόμενα βελάσματα, που ἔτρεξεν εὐθὺς ὁ βοσκὸς μας καὶ με ἔβγαλεν. Μ' ἐκτύπησεν αὐτὸς διὰ νὰ ποζήμιωθῇ διὰ τὸν κόπον του μ' ἐκτύπησε καὶ ἡ μητέρα μου διὰ νὰ με τιμωρήσῃ διὰ τὸν κίνδυνον που διέτρεξα. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀναπόφευκτον τέλος κάθε μου παρεκτροπῆς!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΑΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΛΑ τοῦ σπιτιοῦ τὰ ζῶα ἔχομεν μὴ Κυριακή, Καὶ μ' αὐτὰ χοροπηδοῦσαν καὶ καμπόσοι ποντικοί. Μία νυκτερίδ' ἀκούει τόσα γέλια καὶ κακὸ, Πάνδιάζει καὶ ρωτᾷ εἰς ἕνα φίλο ποντικόν, — «Δὲ μοῦ λές, τί τρέχει ἀπόψε καὶ πηδάτε ὄν τρελλοί; — «Μὴ ρωτᾷς! Χαρές, κουμπάρε! Μία γάτα παρδαλὴ ἢ Γέννησ' ἕνδεκα γατάκια, ἕνδεκ' ὄμορφ' μικρὰ! Τὸτ' ἐστράφη ἡ νυκτερίδα, χαμογέλασε πικρὰ Κ' εἶπεν.—«Ὅλα τ' ἄλλα ζῶα νὰ χαροῦν εἶν' φυσικόν, ἢ Ἀλλὰ σέεις, τυφλοί, πού νέον ὁδὸς ἐπαπειλεῖ κακόν; . . .» ΒΛΑΔΙΜΗΡΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΝ και αν κατεβάλο-
μεν προσπάθειαν ώστε να
γίνη η κλήρωσις των Δώ-
ρων μας την ορισθείσαν
ήμεραν (2 Ιανουαρίου),
τουτο υπήρξεν απολύτως
αδύνατον. Η συσσωρευ-
σις των επιστολών και
των αιτήσεων, ιδίως κατά
τας τελευταίας ημέρας
του Δεκεμβρίου και τας
δύο πρώτας του Ιανουα-
ρίου ήτο παρά προσδοκίαν
τόσω μεγάλη, ώστε ε-
χρησάσθημεν πολὺν καιρὸν
ἕως ὅτου ἐγγράψωμεν ὁ-
λους τοὺς συνδρομητάς εἰς
τὸ μητρώον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐτοιμάσωμεν ἐν τάξει τὴν κληρωτίδα
μας. Τοῦτο μόλις κατορθώθη τὴν 10 Ἰανουαρίου, ὅτε καὶ
ἐγένετο ἡ κλήρωσις εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν
κάτωθι ὑπογεγραμμένων, οἱ ὅποιοι τῇ παρακλήσει μας ἀπε-
τέλεσαν τὴν ἐπὶ τῆς Κληρώσεως Ἐπιτροπὴν.

Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν τὰ ὀνόματα μ. ο. ν. ο. ν. ἐκ εἴ-
νων, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη εἰς τὸ Γραφεῖον μας
μέχρι τῆς 2 Ἰανουαρίου, ἐξήχθησαν δὲ κατὰ σειρὰν τὰ ἐξῆς
ἐκατὸν ὀνόματα :

- 1. Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης, Σμύρνης ἐκέρδισεν ἓν ἀργυρῶν
ὄρολόγιον τῆς τσέπης.
2. Παναγιώτης Θ. Λαζαρίδης, Πάρον ἐκέρδισεν τέσσαρας
τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
3. Μαρία Κωνσταντινοπούλου, Κορίνθου ἐκέρδισεν ἓν Ἑλληνο-
γαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Σ. Βυζαντίου.
4. Στεφᾶν Νικολαΐδης, Ἀθηῶν ἐκέρδισεν μίαν συσκευὴν
γραφείου, ἣτοι μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρον, πέντρας, μολυβδο-
κόνδυλα, χαρτοκοπτήρα, κτλ.
5. Εὐθύμιος Η. Πέρβελης, Λιδορικίου ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους
τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
6. Γεώργιος Σ. Παπαδόπουλος, Ἀθηῶν ἐκέρδισεν τὴν πεντά-
τομον ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνος, ἐπὶ Κ. Παπαρηγοπούλου.
7. Σωτ. Κεφαλάς, Ἀθηῶν ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκο-
νογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. Σοφία Θεοδορίδου, Κωνσταντινουπόλεως ἐκέρδισεν ἓν ἀξυ-
πνητήριον ὄρολόγιον τῆς τραπέζης.
9. Παντολέον Γιαννίδης, Πόρτ-Σαϊτ ἐκέρδισεν ἓν δίτομον Ἑλ-
ληνικὸν Λεξικὸν ἐπὶ Γιάνναρη.
10. Τερέζιχη Ε. Παναγοπούλου, Ἀθηῶν ἐκέρδισεν μίαν καλ-
λιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11—20) ἐκέρδισαν ἀνά
μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ προσεχούς
ἔτους 1898.

- 11. Τιμόλεων Βότσαρης, Πειραιῶς.
12. Νικόλαος Σ. Καίρης, Ὀδησσὸς.
13. Γεώργιος Γρηγοριάδης, Σμύρνης.
14. Πολυξένη Γροῦτα, Μεγάρων.
15. Αἰκατερίνη Π. Κριαρᾶ, Κερκύρας.
16. Ἰουλία Ρουσσέν, Ἀθηῶν.
17. Ἀθανάσιος Π. Ραφαήλ, Κωνσταντινουπόλεως.
18. Μιχαὴλ Πουλάκος, Μεγαλοπόλεως.
19. Πηνελόπη Ἀναστασάκη, Ἀθηῶν.
20. Βασίλειος Ν. Καλαμίδης, Ἄταλειας.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21—30) ἐκέρδισαν ἀνά
δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἣτοι ἓνα
τοῦ 1894 καὶ ἓνα τοῦ 1895,

- 21. Ἰωάννης Γ. Καραμήτσας, Ἀθηῶν.
22. Θάλεια Ἀνδρεάδου, Κωνσταντινουπόλεως.
23. Μαρία Βαλλερίου Στάη, Πειραιῶς.

- 24. Εὐφροσύνη Πατρινοῦ, Ἀθηῶν.
25. Πέτρος Σ. Βουτιῆς, Γέσινα Ρωσσίας.
26. Ἐλευθερία Γεωργατοπούλου, Θεσσαλονίκης.
27. Γεώργιος Ἀνδρέου Φύλλας, Ἀθηῶν.
28. Θεόδωρος Πασπαλῆς, Ἰωαννίνων.
29. Μάρθα Λεοντίδου, Νεαπόλεως.
30. Μαρία Κοκοσλῆ, Ἀθηῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἀνά
πέντε τόμους τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ
τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ.

- 31. Ἰ. Δούλης, Πρεβέζης.
32. Ἰωάννης Α. Καποδίστριας, Κερκύρας.
33. Δ. καὶ Γ. Ἰωάννου Ζωχινοῦ, Ἀθηῶν.
34. Κωνστ. Σταθόπουλος, Ἀλεξανδρείας.
35. Αἰκατερίνη Φ. Ἀθανασιάδου, Κυδωνίων.
36. Πέτρος Ὀμηρίδης Σκυλίτσης, Ἀθηῶν.
37. Εὐγενία Γαλαροῦ, Κωνσταντινουπόλεως.
38. Εὐάγγελος Δημ. Φιλιππίδης, Ἀθηῶν.
39. Ἀναστάσιος Π. Γαλάτης, Ἀδριανουπόλεως.
40. Ἐλένη Δ. Βαρουτάκη, Ἀθηῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἀνά
ἓν ἀντίτυπον τοῦ Θύματος τοῦ «φθόγου.»

- 41. Ἄννα Χ. Λογιωτατίδου, Λιγίνης.
42. Βασίλειος Ν. Πετρόχειλος, Σμύρνης.
43. Ἀντιγόνη Π. Ἰατρίδου, Ἀθηῶν.
44. Ἐμμανουὴλ Καλομοίρης, Ἀθηῶν.
45. Εὐθύμιος Σ. Λόντος, Πατρῶν.
46. Ἀναστάσιος Χ. Κουτσουπέταλος, Λεβαδείας.
47. Χαρίλαος Π. Φίτσιος, Βύλων.
48. Ἰωάννης Ν. Τρεπεκλῆς, Χαλκίδος.
49. Παναγιώτης Γ. Βλαχάκης, Ἀθηῶν.
50. Σπυρίδων Κ. Τρικοῦπης, Ἀθηῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἀνά
ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρροπόλου.»

- 51. Κωνσταντῖνος Ζαχαριάδης, Μακροχωρίου Κωνστ/πόλεως.
52. Ν. Μακκᾶς, Ἀθηῶν.
53. Ἰουλία Λογιωτάτου, Λαρίσης.
54. Ὀλυμπία Δ. Τομαροπούλου, Ἀθηῶν.
55. Ἀνθῆ Π. Δαμάσκου, Ἀθηῶν.
56. Μιχαὴλ Πάνου Κουρτζῆς, Μιτυλήνης.
57. Μαρίκα Κ. Γουλιανίδου, Ἄνδρου.
58. Ἐλένη καὶ Γεωργ. Κ. Βασιλειάδου, Πειραιῶς.
59. Θωμᾶς Δ. Βρυλάκης, Ἀθηῶν.
60. Στέφανος Δ. Κεφαλόπουλος, Σάμου (Βαθί).

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἀνά
ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας.»

- 61. Μαρίκα Κ. Χαλκιοπούλου, Λαμίας.
62. Αἰκατερίνη Κοτζιάλη, Ραμλίου Αἰγύπτου.
63. Ἀλέκος Α. Πάλλης, Ἀθηῶν.
64. Ἀμφίλοχος Παπαδόπουλος, Ἄμισσος.
65. Ἀδελφαὶ Ἀλμπέρτη, Κωνσταντινουπόλεως.
66. Ἡλίας Π. Γούναρης, Ἀθηῶν.
67. Μαρία Σεκιάρη, Τεργεστής.
68. Μαρία Δ. Ἀποστόλου, Ἀθηῶν.
69. Δημ. Γ. Ἀντωνόπουλος, Ἀθηῶν.
70. Ἐλένη Ἀχιλ. Ἀγαθονίκου, Ἀθηῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 71—80) ἐκέρδισαν ἀνά
ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας.»

- 71. Μαριγὼ Μαξίμου, Λιβεροπόλης.
72. Ζωὴ Θ. Χρονοπούλου, Πύργου.
73. Γεώργιος Α. Παπαγιάννης, Πατρῶν.
74. Νίνα Ἀλκ. Κρασσοῦ, Ἀθηῶν.
75. Σόλων Α. Συροπούλου, Καλαμών.
76. Σωτήριος Ἀνδρ. Παναγιωτοπούλου, Ἀθηῶν.
77. Κατίνα Μ. Καλθοκορίνη, Ἀθηῶν.
78. Χαρίκλεια Δ. Τροχάνη, Τρικάλων.
79. Γεώργιος Α. Χατζηκυριακός, Πειραιῶς.
80. Ἐλισάβετ καὶ Πηνελόπη Χ. Παπαδάκη, Ἀθηῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81—90) ἐκέρδισαν ἀνά
ἓνα τόμον τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τι-
μωμένων πρὸς 1 δρ.

- 81. Περικλῆς Γ. Νούλης, Ἀθηῶν.
82. Δημήτριος Ι. Παῖτης, Κυρίου Ἰθάκης.
83. Εἰρήνη Α. Ἐφραιμίδου, Τραπεζοῦτος.
84. Πολυδέσχη Ι. Ξεράκης, Σουλινᾶ.
85. Μαρίνη Ἐκτ. Σιγούρου, Ζακύνθου.
86. Ἰουλία Ν. Τριανταφυλλίδου, Ἀθηῶν.
87. Λεονάρδος Ι. Βάτης, Σόρου.
88. Παναγιώτης Σταθάτος, Βραΐλας.
89. Ἀναστάσιος Μιχαηλίδης, Καίρου.
90. Εὐτέρπη Ν. Χατζοπούλου, Μακροχωρίου Κωνστ/πόλεως.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91—100) ἐκέρδισαν ἀνά
ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων»,

- 91. Ἐλένη Κ. Πράτσικα, Πατρῶν.
92. Σωκράτης Ν. Καραῖος, Χίου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ πλημύρα τῶν ἐπιστο-
λῶν ἐξακολουθεῖ. Καὶ σήμερον
θάρσεσθε εἰς πολὺ συν-
τόμως ἀπαντήσεις, διὰ νὰ
μὴ μένη κανεὶς δυσηρε-
στημένος. Ἐπρεπε νὰ εἶχα
χῶρον διπλάσιον διὰ τὴν
Ἀλληλογραφίαν. Ἄλλὰ—
ποῖος ἤξευρε! —καὶ αὐτὸ
ἤμπορε νὰ γίνη μὲ τὸν
καιρὸν.

Τὴν χάρα που ἔχει τὸ
Μικρὸν Πειρακτῆριον,
ποῦ τώρα θὰ εἰμπορῆ νὰ λέγη ὅτι εἶνε συνδρο-
μητής μου! Καὶ εἶνε μόλις 6 1/2 ἐτῶν, φαντα-
σθε!

Νὰ καὶ ἓν μικρὸν δυστύχημα μῖα. . . Εὐτυ-
χοῦς θνητῆς. Ἐπειδὴ τῆς ἐπιπταν τὰ μαλλιά
τῆς, τῆς τὰ ἔκοσαν πόλα. Καὶ τώρα . . . εἶνε
ἀκέρη πῦρ χαριτωμένη! Τὴ δυστύχημα!
Σοφὸ Παιδάκι, νὰ μου γράψῃ συχνὰ καὶ
εἴθε μίαν ἡμέραν νὰ γίνης καὶ σοφὸς ἀνήρ.

Ἀγαπητὴ μου Κορδαλέ, σὲ παρακαλῶ νὰ
μου στείλῃς ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι
τὸ ἐν ποῦ μου ἤρρεσε, τὸ ἔχει ἦδη ἄλλος. Ὁ
Διαγωνισμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὰς Πνευμ. Ἀσκήσεις
τοῦ τοῦ φυλλάδιου.

Σοῦ ἔστειλα, Φουρτόνα, ἑπτὰ Μικρὰ Μυ-
στικὰ. Τὸ ψευδώνυμον ποῦ μου προτείνας δὲν
ἤμπορεσα νὰ το ἀναγνώσω. Εἶνε εἰς πληθυντι-
κόν; Δὲν κάμνει.

Χ. Β. Σαδοῦκα, σοῦ ἔστειλα δέσμη 25 Μι-
κρῶν Μυστικῶν. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐσημείωσες τὸ
ψευδώνυμόν σου, ὥστε μὲ αὐτὸ νὰ προτείνης τὰς
ἀνταλλαγὰς;

Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, δεκτὸν τὸ νέον σου
ψευδώνυμον. Τὰ Λευκὰ Περιστεράκι εἶνε πολὺ
καλὰ. Ἐγίνεις καλὰ ἡ μητέρα;

Γεγονὸς τετελεσμένον, Κορυφὴ τῆς Καλλι-
θέας— καὶ καλὸς τετελεσμένον, νομίζω. Ὅστε
δὲν ἀναθεωρεῖται!

Νὰ καὶ ἡ Ἀνθισμένη Πεδιάς, μ' ἓνα χαρι-
τωμένο γραμματάκι. Πόσον καιρὸν εἶχε νὰ μου
γράψῃ ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη!

Ἄγνωστος Τρελλῆ, θέλω νὰ γίνης γρήγορα
Γνωστὴ καὶ Φρόνιμη! Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι καὶ ἡ
Μήδεια.

Ὅχι, Ἐλεφῆθρο, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σου
φανερῶσαι τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου. Θέλεις
νὰ μ' ἐρωτήσῃ κανεὶς : «Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ἐ-
λεφῆθρο;» καὶ ἐγὼ νὰ εἶπῶ : ὁ . . . —

Ὅχι, δὲν το λέγω.

Ἡ Μαρία Κοροῦκλή, ἀδελφὴ τοῦ φίλου μου
Μιχαὴλ Κοροῦκλή, ἐνεγράφη καὶ αὐτὴ συν-

- 93. Χρυσάνθη Ι. Σταλοῦρη, Ἀλεξανδρείας.
94. Μαρία Σπ. Χαλκοκοῦδου, Ἀθηῶν.
95. Νικόλαος Π. Στίβας, Ἀργυροπόλεως.
96. Βασίλειος Ν. Παμπούκης, Ἀθηῶν.
97. Ἰάσων Ν. Γεωργιάδης, Σόρου.
98. Δημ. Γ. Φωκᾶς, Ἀθηῶν.
99. Δημ. Γ. Ραλακίη, Φιλιππουπόλεως.
100. Σπυρίδων Γρ. Μανιάκης, Λευκάδος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰανουαρίου 1897.

Τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς κληρώσεως Ἐπιτροπῆς
Χρ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΥΑΓΓ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ,
Γ. ΠΟΔΕΜΗΣ, Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερ-
δισάντας ἀποστέλλεται σήμερον μετὰ τοῦ παρόντος φυλλάδιου, ταχυδρο-
μικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθὲν ἐκάστῳ δώρον. Πρὸς τοὺς δέκα
τοὺς κερδισάντας ἀνά μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1898, στέλ-
λεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

ἀδελφίαν, ἀδιὰ νὰ ἔχη καθεὶς τῶν ξεχωριστὸν
φυλλάδιον. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ προλαμ-
βάνονται τὰ μαλωμάτα μεταξὺ ἀδελφῶν, ποῖος
νὰ πρωτοδιαβάσῃ, καὶ αὐτὸν ἐφήρυσαν ἦδη πολ-
λαὶ οἰκογένειαι.

Νοστιμώτατον, Κόρη τοῦ Γαλοῦ! Ἄλλὰ
ποῦ νὰ τὸν εὔρω ἐλῶς τώρα τὸν μικρὸν αὐτὸν μα-
ρινιάρου! Ὁ Χαλαροῦς Κόσμον δὲν ἔστο!

Ναγαγὲ τῆς Κυνθίας, δεκτὸν τὸ νέον σου
ψευδώνυμον, ἄφ' οὗ ἐπροβόδη τὸ παλαιόν. Ἀλλὰ
ποῖος ζήτησις νὰ σου προδώσω τὴν Μήδειαν;

Ἡ κατὰδουσις τοῦ Σταυροῦ, Ἀνδρεῖε Ἀργο-
ναῦτα, ἐδῶ γίνεται εἰς τὴν Δεξαμενῆν. Ἀλλὰ
πολλοὶ Ἀθηναῖοι κατέρχονται εἰς τὸν Πειραιᾶ ὅ-
που, καθὼς ἤξευρες, ὑπάρχει. . . θάλασσα!

Μάλιστα, Ταρλαλαμπούμπια (!) δεκτὴ ἡ
ἀντικατάστασις. Ἀπὸ τοὺς 3 τόμους που ἐπῆρες,
λεῖπει κανὲν φυλλάδιον;

» Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὰ προῖ φαίνεται μὲν
γράφει ὁ Κάταστρος Ἀράρης. Καὶ θέλει νὰ
εἰπῇ ὅτι, ὁ τόμος τοῦ 1897 θὰ εἶνε ἀνώτερος καὶ
ἀπὸ τὸν περυσινόν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰ πρώτα
φυλλάδια. Δὲν ἔγω καμμίαν ἀντίρρηση!

Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ἡ Ναυτοπούλα,
ἡ ὅποια προσθέτει, κατενθουσιασμένη, ὅτι αἱ
Ἀσκήσεις καὶ αἱ Γρῶμαι τοῦ Ἀναβίου εἶνε
ἔξοχοι!

Σχετικῶς πρὸς αὐτὰς ὁ Χαλαροῦς Κόσμον
μοῦ γράφει : «Δὲν ἤξευρα ὅτι ὁ φίλος Ἀναβίας
εἶνε καὶ . . . γνωμάρχης!»

Ἐπτὰ-ὄκτω γράμματα μου ἔφεραν μαζί ἀπὸ
τὸ Παρθεναγωγεῖον Χιλᾶ, ἅλα ἀπὸ τὰς ἐκεῖ μι-
κράς μου φίλας. Καὶ τὴν ὥρα, τί κομψά, τί πρυ-
φερά γραμματάκια! Πόσην χαρὰν μου ἐπροξένη-
σαν. Ὅσαι μου γράσουν διὰ πρώτην φοράν, βλέ-
πουν τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου των παρα-
κάτω.

Ὅχι, Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας! Κατ' οὐ-
δένα τρόπον δὲν ἐνοῶ νάφησῃ τὸ ὄραϊον καὶ
εὐαίονον αὐτὸ ψευδώνυμον! Ἄς το μᾶθῃ βίος ὁ
κόσμος! Φαντάσου δὲ ὅτι ἔτυχεν εἰς τὴν ἀφα-
θητικὴν κατάστασιν τῶν ψευδωνύμων νὰ ἔρχεται
πρῶτον-πρῶτον. Καὶ μου ἀρέσει τόσον πολὺ νάρ-
χίζῃ ἡ στήλη τῶν ψευδωνύμων μας ἀπὸ μίαν
τοιαύτην φράσιν, ὥστε σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ δε-
χθῶ ποτὲ ἄλλο ψευδώνυμον, τὸ ὅποϊον ἀφαθη-
τικῶς νὰ τίθεται πρὸ τῆς Ἀγκυρας τῆς Εὐτυ-
χίας!

Ἀκάτιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγου, δεκτὸν
τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἄν ἤμποροῦσες ὅμως
νὰ το συντομεύσῃς ὀλίγον!

Τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» Ναστραδὸν Χόν-
τζα, δημοσιεύονται ἐρ' ὅσον ἐγκρίνονται. Χιλιά-
δας λαμβάνω καὶ ἀπὸ αὐτὰ μόνον 100—150 δη-
μοσιεύονται κατ' ἔτος. ἤμπορᾶ λοιπὸν νὰ διδῶ
λόγον δι' ἓν ἕκαστον; Ἐστειλα τὸ Τετράδιόν
σου εἰς τὸ Ἀργεῖτικο Πράσος.

Μένιππε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Δὲν ἀμφέβαλλα ὅτι καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν μὲ ἀ-
γαποῦν πολὺ.

Ἀληθινὸν καλλιτέχνημα ἡ κάρτα σου, Μέλ-
λουσα Καλλιτέχνις! Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστολὴ
τοῦ τὴν συνοδεῖε τί ἔσοχη, τί ἐνδιαφέροντα καὶ
τί ποικίλη! Κρίμα νὰ μὴ ἔχω τόπον νάναφέρω
μερικὰ. . . Ροδόχρουν μπουναμᾶν, ἰωνόμασα τὴν
ἐπὶ ροδίνου χάρτου ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Δ'
Κυριακὴν, τὴν ὅποιαν ἔλαβα περὶ τὸ Νέον Ἐ-
τος. Εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ εἶσαι ἐλευθέρη νὰ γρά-
ψῃς μόνον τὸν ὄνομά σου, ἢ μόνον τὸ ψευδώνυμόν
σου ἢ καὶ τὰ δύο. Ὅπως θέλῃς.

Εἰς τὸ Δένδρον τοῦ Παρθεναγωγείου Χιλᾶ ἦτο
καὶ ἡ πρῶτη Μαρουσιώτισσα. Ἐκεῖ εἶδε τὸν
Πάλλην καὶ τὸν Καθβαδίαν καὶ εἶπε: «Τώρα μόν-
ον ὁ Συροπούλος λείπει, διὰ νὰ εἶνε πλήρης ἡ
μικρὰ Τριανδρία».

Ἡ κυκλοφορία τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, φί-
τατε Ἐρημίτα, ἤρριχεν. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται
περὶ Διαγωνισμοῦ, ὥστε νὰ χωρισθοῦν οἱ ἀνταλ-
λάσσοντες καθ' ἡλικίας. Ἡ ἀνταλλαγὴ εἶνε ἐ-
λευθέρη, ὅταν δέχονται καὶ τὰ δύο μέρη.

Ναί, Κολλοσὲ τῆς Ρόδου, τὸ μέγεθος τῶν
γραμμάτων διὰ τὴν Καλλιγραφικὴν σου Σελίδα
πρέπει νὰ εἶνε τόσον. Ἀλήθεια, εἰς κανένα Ρερ-
μυασμὸν δὲν σε ἀνέφερον ὁ Ἀναβίας; Δὲν το
πιστεύω!

Ἀγγελε Οἰκονομίδη, α' ἡ πληθώρα τῆς ἐρ-
γασίας, β' ἡ πληθώρα τῆς ὕλης ἔφεραν κάποιαν
βραδυτητα ἐν τῶν δημοσιεύσει των Ἀποτελε-
σμάτων τοῦ Λαχείου. Ἀλλὰ τί πειράζει, ἄφ' οὗ
μόνον ὅσοι ἐπλήρωσαν μέχρι τῆς 2ας Ἰανουαρίου
ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν;

Χρυσὴ Ἀκτίς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυ-
μον. Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι δὲν θὰ διαδοθῇ καὶ
αὐτὸ ἄν το εἴπῃς, ἔστω καὶ μόνον εἰς ἓνα.

Βεβαίως, Λογερὴ Λαέρτις, δέχομαι τὸ ἀνι-
τιμον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν καὶ εἰς γραμμα-
τόσημα, ἀμεταχειρίστα ἐνοεῖται

Ὅταν ὑπάρχῃ καλὴ διάθεσις, Ποιητικὴ μου
Φλογέρα, δὲν πειράζει! Ἐγὼ ἤξευρα πόσον
μάγαπας, ὥστε. . . εἶνε τὸ ἴδιον! — Τὰ αὐτὰ λέ-
γω καὶ πρὸς τὸν φίλον μου Ἀρχιναύαρχον Θε-
μιστοκλέα.

Τόσον τῆς ἀρέσει ἡ «Ἀσπροῦλα» τῆς φίλης
μου Κεφαλληνιακῆς Λύρας, ὥστε ἤθελε. . . νὰ
τὴν εἶχῃ!

Σοῦ ἔστειλα τὰ Μικρὰ Μυστικὰ, Μακρολέ-
λεκα. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐσημείωσα καὶ εἰς
τὴν Ἀπάντησίν σου τῆς Δ' Κυριακῆς.

Χαλαροῦ Κόσμον, ἔκουσε τί μου γράφει ὁ
Ἑλληὴν Σγαναρέλλος διὰ νὰ γελᾷς· ὅτι εἶ-
σαι ὀλιγον . . . ἀνύπαρκτος! Ἐμαθα δὲ ὅτι ἡ
Μέδουσα ἐλεγε κάποιον ὅτι ὁ Χαλαροῦς Κόσμον
καὶ ὁ Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ εἶνε ἓν καὶ τὸ
αὐτὸ πρόσωπον! Ἀλλὰ μὴ σε μέλη, φίλε μου,
ἄφ' οὗ ἠμφισβητήθη ἡ ὑπαρξίς καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὀ-
μήρου καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαίξπηρ!

Φίλτατε Θεοῦ, τὰ ἐγκάδια συγχαρητήριά μου...

Πῶσον εὐτυχῆ φαίνεται ὁ Οἰδίπους Τύραννος...

Νά, π. χ. ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία θέλει νὰ το ἀλλάξῃ...

Ναί, Διορθέα Γ. Δημάκη, σὲ κατέταξα εἰς τὴν χορείαν τῶν φίλων μου.

Πρῶτος-πρῶτος ὁ Πεντασήμερος Λύκος μου...

ΤΟ ΕΞΕΣΠΑΣΜΑ
Ἐξεσπάσθωσαν ἀκόμη : ὁ Βεελζεβοὺλ...

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν...

λαγὴ γίνεται δι' ἐμοῦ καὶ τὸ σύστημα ἔγεινεν ἀπλούστερον...

Π. χ. ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία μου ἔγραψεν ὅτι δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μυστικῶν...

Καὶ ἐν ἄλλο οὐδαμῶς : Μὴ θέσετε ἀριθμὸν εἰς τὰ τετράδια...

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Κυριακὴν δηλώνουν ἀκόμη ὅτι θὰ ἔλθουν : ἡ Κεφαλληνία...

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι εὐχαρίστως εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν...

Ἀσπασμοί, πληροφορίας. — Εἶνε τὸσον πολλοὶ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, ὅστε ἔλλειψι χώρου...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλους στέλλονται μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου.

39. Λεξιγράφος.
Πρόθεσιν, θεόν, καὶ ἀνθρ' ἂν τα θεῖος 'εἰς σειρά,...

40. Ἄνιγμα δημῶδες.
Ἄσπρο εἶνε τὸ χωράφι καὶ μελαγχρόνος ὁ σπόρος...

41. Κλεμματαῶν.
Νάντικα σταθασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων...

42. Γωνία.
Α + + + + = Ὀρος
+ Μ + + + = Ζῶον

43-47. Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο ὁμωνύμων γραμμάτων ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων...

48. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.
Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα θυγατρὸς τοῦ Ὀυκαίου...

49. Ἑλλητισοῦμφωνον.
Η-ια-αι-ω-αιω-ιαυ-ι-η-ο-ε-ω-ε-α-ο-η-ε-ο-ω-η-ε-ο.

50. Γρίφος.
Η+Η, Η+Η εἶσαι λέγε—ε Χ.

ΑΥΣΕΙΣ

658. Μήδεια, (Μ-διά). — 659. Μῆλος, Νεῖλος. — 660. Μυρτιά καὶ μύρτα. — 661-662. 1, κῆμη, κῆμη, κῆμη, κῆμη, κῆμη, κῆμη...

663. Ρ Ρ Ο Ν Π Α Ν Β Ο Ι Α Ι Ν Η Σ Σ Α Α Ν Σ

665-666. Γνωμένως τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων Μ καὶ Γ σχηματίζονται αἱ λέξεις : Μάρτιος, τμήμα, μίλος, τραῦμα, πταρμός...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Φεβρουαρίου 1897. Ἔτος 19ος. — Ἀριθ. 5

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνεχίει τὴν Σελ. 25).

Ὁ Ἐκτωρ ὠμίλησε τότε εἰς τὸν μικρὸν βασιλοπούδα περὶ τῆς φίλης του Βαβέττας...

Τὰ παιδιά τῆς γειτονείας, — ἔλεγε, — τὰ ὅποια ἦσαν ὄλα κακὰ καὶ κακοαναθρεμμένα...

Διὰ νάνταποδῶση τὰς διηγήσεις αὐτάς, ὁ μικρὸς βασιλοπούδας ἀπήγγειλεν εἰς τὸν φίλον του μερικὸς μύθους τοῦ Λαφονταίνου...

«Ἄκουσε αὐτὰ που θὰ σοῦ 'πῶ.» (Σελ. 35, στήλ. 6').

τητος καὶ τοῦ Δημάρχου τοῦ τμήματος, τὸν ὅποιον εἶχον παραλάβῃ καθ' ὁδόν. Ὁ Δημάρχος ἀνήγγειλε τότε μεγαλοφῶνως...